

Kedves Testvérek!

Márk evangéliuma 12 fejezetének végén Jézus ott van a Jeruzsálemi templomban, figyel és tanít. Az ő tekintetén keresztül részesei lehetünk a jelenetnek. Az emberek jönnek, mennek, imádkozók, farizeusok, írástudók, előkelőségek, gazdag emberek, akik bőséges adományt adnak. Jön az özvegyasszony is. Ő társadalmilag és anyagilag is hátrányos helyzetű emberek közé tartozik. Látszólag az általános érdektelenség közepette két fillért dob be a perselybe. Jézus észreveszi és magához hívja a tanítványokat és elkezdi tanítani őket. Bizony mondom nektek. Ezzel a szavakkal kezdi meg tanítást. Arra hívja fel a tanítványok figyelmét, hogy ez az asszony feltétlenül hisz Isten szeretetében, az ő kincse maga az Isten. Teljesen rábízta magát, és ezért mindent, amit csak tud, oda akar adni a nála szegényebbeknek. Ez a bizalomteljes ráhagyatkozás az Istenre, bizonyos mértékig előképe Jézus önátadásának.

A mai evangéliumi részlet figyelmeztet, embernek ősi természete az, hogy egyrészt szeretjük magunkat megmutatni, nagyon szeretjük, ha látnak. Vágyunk arra, hogy fölfedezzenek bennünket, hogy fölismerjenek minket, a néven szólítsanak. Másfelől pedig az emberi természetünkben ott van ez a törekvés, hogy elbújjunk, hogy elrejtőzzünk. Egy részünket ne lehessen látni, hogy a múltunknak egy eseménye ne legyen látható. Hogy el tudjuk azt rejteni, el tudjuk kendőzni, hogy sose derüljön ki. Az ember a szónak most átvitt értelmében, az egész életét valamiféle bújócskázásban tölti. Néha meg akarjuk mutatni magunkat, és azt akarjuk, hogy találjanak meg minket, és ennek valami öröm legyen a következménye. Másfelől pedig szégyenünkben, fájdalomunkban, félelmünkben, szorongásunkban szeretnénk elrejtőzni, vagy egy részünket elrejtetni, hogy senki ne lássa. Az ember úgy tűnik, egy ilyen lény, hogy egyszerre mutatja magát, és egyszerre rejtőzik.

A fiatalabb nemzedékek valahogy úgy nőnek bele ebbe a világba, hogy azok, akiknek a részéről fontos lenne, hogy ők figyeljenek rájuk, nem figyelnek rájuk eléggé. Ez most nem kritika akar lenni, nem minősítés, egyszerűen csak az aggodalmamat, a fájdalomamat szeretném kifejezni. A fiatalok nemzedékére nem figyelünk eléggé, de közben ők mutatják magukat, néha esetlenül. Zavar minket, mikor nem úgy mutatják magukat, ahogy látni szeretnénk.

A felnövő nemzedék, akiről azt mondhatjuk el, hogy egész szélsőségesen éli meg az emberi természetnek a bújócskázását. Nem csak megmutatni kívánja magát, hogy fedezzék föl, és lássák őt, hanem magamutogató lesz. Miközben magamutogatóvá lesz, attól a természetes ősi, igaz vágytól, hogy vegyetek észre, aközben ott van a másik rész is, elrejtőzik. Sokszor már csak a négy fal között, sokszor már csak egy gép képernyője előtt találjuk. Elrejtőzik szinte a természet egész valóságától.

Az evangéliumi részlet látatja az írástudót, a farizeust? A farizeus trükkös, a farizeus az a valaki, aki állandóan a másikat lesi. Lesi és nézi a másikat, és azt próbálja megfigyelni, hogy a másik hogyan látja őt. A másik elhiszi-e azt, ahogy ő mutatja magát, hogy ő olyan, amilyennek ő mutatja magát? Egy másik magatartása, hogy megpróbál úgy csinálni, mintha ő Istent nézné. Valójában nem Istent nézi, hanem úgy tesz, mintha Istent nézné. Nem csodálom, hogy szorong, hogy minden figyelmét az köti le, hogy te hogyan látod őt. Bezáródik abba, hogy állandóan magára van tekintettel, és közben el kell játszania, hogy Istent nézi.

Így érek el a következő gondolatig, hogy mi az, ami mi életünkben föloldhatja ezt a feszültséget. Talán éppen az, hogy egyszer csak az ember fölismeri azt, hogy Isten nem pusztán az a valaki, aki odakint van, hanem Isten az a valaki, aki idebent él. Milyen érdekes, az ember, akiben Isten úgy él, hogy Isten odakint van, és les, és néz, és figyel, és ki tudja, annak mi lesz a következménye. Milyen másképpen él az a hívő, akiben az él, hogy Isten elsősorban nem az a valaki, aki odakint van, hanem az a valaki, aki idebent él. Milyen érdekes, az ember, aki rejtőzködik Isten elől, de rejtőzködik, minden embertársa elől is. Valamilyennek látszani

akarok, akkor az azt jelenti, hogy mindenki elől megtanulok, magamat megmutatni, ugyanakkor rejtőzködni. Úgy gondolják, hogy lehet, hogy Isten mindent lát, és az is lehet, hogy Isten mindenhol ott van, de van egy hely, ahol el tudok rejtőzni előle.

Az ember megpróbál elrejtőzni Isten elől saját magában. Egy olyan Isten elől, aki sehol máshol nincs, csak odakint, nem csodálom, hogy az ember, aki szorong, megpróbál elrejtőzni odabent saját magában. Azon se csodálkozom, hogy az ember, aki megpróbál elrejtőzni mindenki elől, beleértve Isten elől is, saját magában, rettenetesen magányossá lesz, mert úgy látja, és úgy éli meg környezetét és saját szívét, hogy ott senki nincsen. Éppen ezért lehet oda elrejtőzni még Isten elől is. Egy olyan emberi szív, ahol senki és szinte semmi nincsen, hogy az egyszerűen csak valami rejtek, ahova elbújunk Isten és a másik ember elől, nem csodálom, hogy úgy nehéz és magányos az élet.

Ezért van egy óriási lehetőségünk, hogy fölismerjük Istent, aki idebent a lelkünkben a szívünkben van, mint ennek a szegény asszonynak az evangéliumban. Most én is megfigyelhetem az asszonyt, aki a két fillért dobja a perselybe. Nem tudom, hogy ti bennetek milyen érzést kelt az asszony, aki az egész megélhetését bedobja a templomperselybe? Én elmondom nektek, hogy nincs olyan, amikor olvasom ezt a történetet, hogy ne jutna eszembe az a kép, hogyha én tudnám, hogy az az asszony most az egész megélhetését dobta a perselybe, hogy ne éreznék késztetést arra, hogy odamenjek, kivegyem a perselyből, és utána szaladjak, és azt mondjam neki: „Isten elfogadta, ezt légy szíves, rakd már el! Egyszerűen elviselhetetlen nekem, hogy most az egész megélhetésedet odaadod. Mi lesz te veled?”

Amikor Jézus együtt volt velünk, újból és újból nemde arról beszélt, hogy vegyük észre a szegényt, akinek már a megélhetése is nehéz, és segítsünk a nyomorúságán. Milyen érdekes, hogy ebben a történetben mintha pont fordítva lenne, Jézus azt mondaná: „Dobja csak be!” Mindenét odaadta. – „Ez igen!” – De mi lesz az asszonnyal? Erre a kérdésre, hogy rendben van, odaadta mindenét, de „Mi lesz az asszonnyal?” A válasz a mai evangélium tükrében az, hogy az asszony ismeri azt az Istent, aki odabent van. Ha az asszony odaadja mindenét annak a valakinek, aki odakint van, akkor hiányozni fog neki, de ha az asszony azt a két fillért nem egy távoli Istennek adta, aki ki tudja, hol van, de azért mindent lát, hanem annak az Istennek, aki idebent a lelkében és a szívében van. Mert az asszony szíve tele van ezzel az Istennel. Ezért, amikor odaadja mindenét annak az Istennek, akivel tele van a szíve, akkor nem lesz szegény. Ugye ismerjük azokat az édesanyákat, azokat az édesapákat, a nagymamákat, a barátokat, akik egy-egy gesztusukban egész lenyűgöző módon oda tudnak szinte mindent adni, vagy adott esetben az életüket is odaadják a másikért, mert így lesznek gazdagok.

Amikor az édesanya a gyerekének odaadja, a gyereke nem csak odakint van, hanem idebent a lelkében és szívében. Az a barát, aki odaadja az életét a barátjáért, az a barát nem csak odakint van, hanem idebent szívében is. Ezért az ember egyszer csak fölismerheti azt, hogy a szív nem arra való, hogy oda elrejtőzzünk Isten, és mindenki más elől. Az emberi szív arra való, hogy fölfedezzük, micsoda gyönyörűség és micsoda szépség befogadni másokat.

Ezért mondhatjuk azt, hogy az emberi szív legcsodásabb része nem a jó tulajdonságaink, vagy amit jól csináltunk, vagy az erényeink. Az emberi szívünk legcsodálatosabb része – így mondom, egyszerűen – a bennünk lakó Isten és másik ember. Ezért az az ember, aki csak látszani akar valamilyennek, és nem attól szorong, hogy Isten mindent lát. Az az ember azt mondja: „Hát bennem egyszer csak fölfakadt egy mély vágy, hogy látni akarlak Téged. Nem az foglalkoztat engem, hogy Te látsz-e, és milyennek látsz, és hogyan látsz, és mit nézel. Azzal foglalkozom, hogy a szívem mélyén van egy kiapadhatatlan vágy: látni akarlak! Ezért rohanok, és azért akarlak látni, mert a szívemnek Te vagy a legcsodálatosabb része, és föl akarlak fedezni. Amen.